

Kenraali On Puhunut

JOS järjestyneellä työväestöllä on ollut epäselvyyttä hallitsevan luokan nykyisten suunnitelmien ja toimenpiteiden todellisiin tarkoituksiin nähden — ja sitä on ollut — niin nyt pitäisi kaiken epäselvyyden haihtua. Itse kenraali Johnson on puhunut.

Vakiintuneen tapansa mukaan oli American Federation of Labor hankkinut vuotuisen konventsioniinsa tunnettuja "suuruuksia" pitämään puheita. Siihen olikin tällä kertaa varsin mainio tilaisuus, kun konventsioni pidettiin maan pääkaupungissa, jossa on, amerikalaisen yleiskäsityksen mukaan, enemmän "suuruutta" neliötuumaa kohti kuin missään muualla koko maailmassa. Sitä siis riitti ja oli helposti saatavissa puheena olevaan konventsioniinkin. Se esiintyi kolmen "päivän miehen" persoonassa: presidentti Rooseveltin, kenraali Johnsonin ja senaattori Wagnerin.

Heillä oli kaikilla sama asia ytimenä puheissaan. Sen he tahtoivat saattaa tämän maan työväestön tietoon ammattiunionien virkailijoista kootun konventsionin välityksellä. Ja se asia voidaan sanoa kahdella sanalla: Ei lakkoja. Nämä miehet eivät sitä kuitenkaan sanoneet noilla kahdella sanalla, vaan esittivät asiansa runsaasti fraaseilla höystettynä ja kaikenlaisten, pinta-puolisesti ajattelevalle erittäin houkuttelevilta näyttävien koristeiden kanssa.

Roosevelt heitti peitetyn mutta helposti ymmärrettävän uhkauksen sellaisten hevosten aitaukseen kytkemisestä, jotka eivät rauhallisesti työskentele valjaissa. Näillä "hevosilla" tarkoitettiin lakkoja käyviä työläisiä. Wagner puhui lakkoja ja "kamp-pailun filosofiaa" vastaan, jenkalaista filosofiaa hän sanoi sisältyvän A. F. of L:n perustuslakiin. Selväpiirteisimmin kuitenkin esitti näille kaikille kolmelle yhteisen asian "elvytys"-kenraali Johnson, joka samalla on lakimies ja työnantaja. Kajoamme tässä

lähemmin hänen puheeseensa; siitä käy varsin hyvin selville hallitsevan luokan nykyiset suunnitelmat työväenluokkaan nähden.

Hallituksen nykyisen ohjelman sanoi Johnson edellyttävät taloudellista yhteistoimintaa teollisuuksien omistajain, työväestön ja hallituksen kesken. Se suosii niin omistajain kuin työläistenkin järjestymistä. Mutta lainatkaamme tähän kohta kenraalin puheesta:

Tämä suunnitelma tarkoittaa täydellistä yhteistoimintaa — kunkin suuren teollisuuden järjestämistä ja sen kanssa rinnan kunkin teollisuuden työläisten järjestämistä. Se on NIRAN ensimmäinen ja perusteellinen tarkoitus — järjestyminen äärimäiseen rajaan saakka.

Mutta tässä näkyy vaaran merkkejä. Järjestyneisyyden voima on suuri. Täydelleen järjestynyt ja pidättämön teollisuus (tarkoittaa omistajat) voisi riistää ja hallita koko kansakuntaa. Täydelleen järjestynyt ja pidättämätön työväestö voisi tehdä samoin.

Täytyy löytyä vastuunalaisuutta kummassakin sellaisessa järjestös-ä. Täytyy olla pidätystä näille suurille mahdeille.

Meidän hallituksemme on koko kansan hallitus. Pääasiallisena oikeutuksena sen olemasololle on koko kansakunnan turvaaminen. Näiden laajojen järjestöjen, teollisuuden ja työväestön, täytyy kummankin olla vastuunalaisia hallitukselle ja kummankin täytyy sallia hallituksen osallistuminen ja kontrolli.

Ei minkään teollisen yhtymän ole sallittava harjoittaa monopolistista sortoa ja riistoa. Ei minkään työläisten yhtymän ole sallittava halvaannuttaa koko teollisuutta rajoittamattomalla voiman käytöllä. Siis nämä kolme periaatetta — järjestyminen, yhteistoiminta ja hallituk-

sen osallistuminen — ovat NIRAN varsinainen perusolemus.

Tässä nyt on osaksi uutta, mutta suurimmaksi osaksi vanhaa. "Koko kansan hallituksesta" olemme paljonkin kuulleet ja lukeneet. Sitähän meille on luvannut jokainen politikoitsija virkaan pyrkiessään. Ja jokainen tuon fraasin käyttäjä tahtoo unhottaa tai kieltää sen historiallisen sekä tämänpäiväisen tosiasian, että poliittinen hallitus jokaisessa yhteiskunnassa on niiden käsissä joilla on kontrolli yhteiskunnan talouselämään. Ja kenellä tulisi, kenraalin ajatuksen mukaan, olemaan taloudellinen kontrolli?

Luonnollisesti samalla luokalla joka nyt omistaa tuotannon välineet. Hajuakaan ei nykyisissä suunnitelmisissa ole mistään sellaisesta joka edes viittaisi siihen suuntaan että omistussuhteissa olisi tehtävä muutoksia. Ei liioin mitään sellaista joka edellyttäisi tuotantovälineiden käyttöoikeutta väestön tarpeiden tyydyttämistä silmällä pitäen. Koko talouselämä jää edelleen selvästi liikevoitoperusteelle. Omistajat tulevat edelleen olemaan ehdottomia itsevaltaisia siihen nähden missä määrin ja minkälaista tuotantoa pidetään käynnissä. He voivat sulkea tehtaansa ja ajaa työläisensä kaduille ja maanteille milloin tahansa katsovat siten voivansa etujaan palvella. Tämä seikka myönnettiin äskettäin kun Fordin tehdas Pennsylvaniassa suljettiin vastatoimenpiteenä lakkoa vastaan. Elvytyshallinnon edustaja lausui että hallitus ei voi mitään tehdä sellaisessa tapauksessa; uudessa laissa ei sanota siitä mitään.

Kun siis omistajaluokka edelleen jää talouselämän kontrolliin, jää se samalla myöskin hallituksen kontrolliin, kuten tähänkin saakka on ollut. Ja tälle omistajain kontrollissa olevalle hallitukselle pitäisi työväestön nyt sitten luovuttaa lopullinen sanavalta työn ja pääoman välisessä kamppailussa. Se olisi kokolailla varmaa peliä riistäjäloukalle.

Uutta voidaan sanoa edellä lainatussa lausunnossa olevan se että siinä avoimesti myönnetään työväestölle järjestymisoikeus.

Mutta millä ymmärryksellä se myönnetään? Sillä että järjestöjen toiminta määritellään hallituksen, siis omistajaluokan taholta. Ja uutta, hallitusmiehen lausuntona, on myöskin se että tunnustetaan työväestön, järjestyneenä, voivan hallita koko kansakuntaa. Se pitää paikkansa ja juuri siihen on työväen luokkallikkeen pyrittävä.

Antakaamme kenraalille jälleen puhevuoro:

Tässä uudessa asiain järjestyksessä työväen järjestöllä on uusi tilansa, jota sillä ei ole koskaan ennen ollut — uusia velvollisuuksia, uusia etuja ja uusia vastuunalaisuuksia. Entisinä riiston aikoina teidän täytyi muodostaa hyökkäviä yhtymiä kirjaimellisesti taistellaksenne työläisten elämän puolesta. Teidän täytyi toisinaan olla militanttisia ja aina valppaita puolustautumaan.

Se ei ole enään tarpeellista NIRAN aikana . . . Työväestön ei tarvitse käyttää hyökkäväisyyttä tässä prosessissa ja te tulette saamaan näissä koodeissa suurimman mahdollisen määrän siitä mitä vissi talousjärjestelmä sallii ja mikään määrä militanttista painostusta ei voi muuttaa tätä tulosta.

Tarkoitetaan siis sanoa että työn riisto kuuluu nyt jo menneisyyteen. Ja koska riisto on loppunut niin tarpeetontahan on silloin työväestönkin taistella, ainakaan hyökkävästi. Harvoin on typerimmältäkään politikoitsijalta kuultu tosiasiajn kanssa näin ilmeisesti ristiriidassa olevaa väitettä kuin nyt kuullaan mieheltä jonka tehtävänä olisi johtaa yhteiskuntatalouden uudelleen järjestelyä.

Yhtä ihmeellinen on väite että nykyisten teollisuuskoodien kautta työläisille taattaisiin suurin mahdollinen määrä siitä mitä teollisuus tuottaa. Koodipalkat vaihtelevat kymmenestä viiteentoista dollariin viikolta. Ne lienevät kokolailla lähellä niitä palkkoja joita maksettiin tässä maassa parikymmentä vuotta sitten. Sen jälkeen on teollisuuden tuottavaisuus hyvinkin kaksinkertaistunut. Talousjärjestelmä voisi siis, sen-

kin mukaan, taata vähintään kaksi kertaa niin korkeat palkat. Ja jo 20 vuotta sitten se olisi kyennyt, järkipäisesti järjestettyinä, takaamaan jokaiselle tyntekijälle monta kertaa suuremmat tulokset kuin mitä se silloin antoi.

Ja sitten kenraali sanoo varsinaisen asiansa:

Siten tämän prosessin alusta loppuun saakka teille annetaan täydellistä ja korkeasti tehoisaa oikeuksienne turvaa. Selvä ja ehdoton totuus on että te ette voi sietää lakkoja. Yleinen mielipide on perusteellinen voima tässä maassa. Lopuksi se murtaa ja hävittää jokaisen vilpillisen vaikutusvallan.

Jos nyt — kun tämän hallituksen ja kansan koko voima on kohdistettu yritykseen hankkia ja säilyttää mitä suurinta oikeutta jokaiselle ihmiselle joka työskentelee palkan edestä — te sallitte tai suositte tätä taloudellista sabotaasia, (lakkoja) yleisön luottamus ja mielipide on kääntynyt teitä vastaan ja, kuten Eddie McCrady sanoi teille eräänä iltana, se käänne on tapahtuva joko äärimäiseen oikeaan tai äärimäiseen vasempaan ja kummastakin olisi tuloksena teidän tuhoutumisenne, kuten te itse tiedätte paremmin kuin minä voin teille sanoa.

Kenraalin komennus työväestölle siis kuuluu: Teidän on järjestyttävä, mutta te ette missään tapauksessa saa lakkoutua. Tämän hän tahtoi saattaa työväestön tietoon A. F. L:n konventsiiniin kokoontuneen virkailijakunnan välityksellä. Ja tämän suhteen sopii panna merkille se, että kaikkialla missä viime aikoina työväestö on alistettu suoranaisen diktatuurin alaisuuteen, on pyrkimys ollut sama. Mussolini järjesti fascistisia unioita. Neuvosto-Venäjällä velvoitetaan työläiset kuulumaan hallitsevan puolueen kontrollissa oleviin unioihin. Hitleriläisessä Saksassa on työläisille hallituksen toimesta muodostettu järjestöjä. Tarkoitus on selvä: Järjestöt hallitsevat

työläiset ja kapitalistiluokka tai sen hallitus hallitsee järjestöt.

Diktatuuri ei täällä ole vielä yhtä avointa ja ehdotonta kuin se on edellä mainituissa maissa. Niinpä eivät myöskään siihen liittyvät toimenpiteet työläisten alistamiseksi ole vielä niin avoimia ja ehdottomia. Mutta samaan päämäärään tähdätään. Käsitetään että järjestymätöntä ihmisjoukkoa on vaikea hallita. Äärimmäisen kurjuuden ja hädän pakoittamana voi se muuttua peiloittavaksi hävittäväksi voimaksi — rakentavaksi voimaksi ei se järjestymättömänä kykene. Ja hallitsevalla luokalla on nyt jo kysymys suorastaan järjestelmänsä tuholta säilyttämisestä. Siitä johtuu tämä hallitsijamme kiintymys työläisten järjestämiseen.

Mutta mitä merkitsee järjestäminen — minkälainen tahansa — työväestölle jos se tapahtuu sillä nimenomaisella ehdolla että lakkoutuminen on kielletty? Ei sanottavasti mitään. Suunnitelmia voitaisiin laatia, vaatimuksia voitaisiin esittää, mutta jos hallitseva luokka voisi olla varma siitä että työväestö ei tule käyttämään sitä voimaa jonka sen asema tuotannon käynnissä pitäjänä sille antaa, saataisiin toteutetuiksi ainoastaan sellaiset suunnitelmat ja voitettaisiin vain sellaiset vaatimukset joista omistajaluokka näkisi olevan itselleen hyötyä. Yleinen mielipide ei ole koskaan turvannut työläisten etuja. Kaikkein vähimmin se niitä turvaa silloin kun yleisen mielipiteen muokkausvälineet ovat täydelleen omistajaluokan kontrollin alaisina.

Kenraali on puhunut ja hänen puheensa osoittaa että työväenluokka tahdotaan kahlita avuttomaan toimettomuuteen vissinlalisen järjestämisen avulla.

Nyt on aika työväenluokan itsensä puhua järjestymisen ja toiminnan kieltä. Vastaus on annettava sillä kielellä jota riistäjät ymmärtävät: Järjestymällä entistä kykenemmäksi käyttämään juuri sitä asetta jonka hallitseva luokka kenraaleineen ja muine apureineen tahtoo työväestöltä pois ottaa, nimittäin lakkoa, entistä suurempia lakkoja ja vihdoin yleislakkoa, yhteiskunnallisen vallankumouksen päämäärällä.